

OM IMPROVISATION OCH ATT MISSLYCKAS

Både i musiken och i hur den presenteras (t.ex. verbalt) kittlas jag av känslan att det kan hända något som jag inte visste om i förväg. Ofta söker jag den aktivt. Ibland går det verkligen åt pipan. Några skulle beskriva det som då sker som enbart misslyckanden som borde ha undvikits. Enligt min mening är misslyckanden oundvikliga när man tycker om att vara spontan, improvisera och söka nya vägar.

Både som "publik" och som musiker gillar jag ofta när man inte känner sig helt säker på att bandet kommer att landa med båda fötterna i cementen efter skutt. Det handlar om att tro på att det finns en väg till himmelen; den som uppträder med säkerhetslina tror sig inte ha möjlighet att upphäva gravitationen och flyga upp. Och flyga vill man ju, och flaxa! Vill man inte? Jag vill det i alla fall. Själva *tron* på flygturen är härlig i sig.

Självklart finns det situationer då det är mer viktigt att framträdandet blir "fläckfritt" än att man flyger. Jag föredrar att inte dra gränsen alltför snävt, uppblåsta pompösa konserter blir så lätt stenträsta utan chansningar. Ett misslyckande i sig är ju inte ett önskat lyft men vad för sorts lyckande är en tråkig konsert? Förresten kan ett misslyckande få människor att titta upp och beröra varandra och då är det i mina ögon snarare fråga om något lyckat.

Den som inte förstår vad ett improvisatoriskt förhållningssätt innebär reder gärna och buslätt ut vad en improvisatör borde ha gjort annorlunda.

Dicken Hedrenius